

PEKKA LEMPIÄINEN

KAIKKEA SE VAINA TEETTÄÄ

KAIKKEA SE VIINA TEETTÄÄ

Pekka Lempiäinen

Kirjailijan aikaisempaa tuotantoa:

Koiran sydän	Books on Demand	2009
Ravunsyötit	Books on Demand	2007
Päättömän pyyn tapaus	Pilot-kustannus	2005
Puolen peikon tarina	Pilot-kustannus	2004
Kertomuksia Tuulensuun mäeltä	Kirkkonummen kirjaston ystävät RY	2003
Peltikattomurha	MC-Pilot	2002
Katajankaataja	Kesuura	1998
Mies halusi nukkua	Kesuura	1996
Rottajahti	Kesuura	1995
Kanavarkaat	Kesuura	1993
Joulukinkku	Yle	1988

Kaikkea se viina teettää

© 2011 Pekka Lempiäinen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN-13: **978-952-498-536-9**

Matias Kuukeli lähestyi trokarin asuntoa jotenkin varovasti. Ei hän itsekään vielä tiennyt, menisikö miestä tapaamaan, vai astelisiko ohitse. Hän toivoi, että näkisi miehen pihalla ja voisi kuin vahingossa pistäytyä vierailulle. Ei tehnyt mieli mennä koputtamaan ovelle siihen aikaan aamusta, eikä oikein muutoinkaan. Ei hän edes pitänyt koko miehestä.

Uinuvalta vaikutti lähitienoo ja Oskari Tomuseulan asunto. Koko kylä nukkui vielä. Kello kävi kuutta aamulla.

Hän jäi nojaamaan porttia. Krapula työnsi nihkeää hikeä otsalle. Paita tuntui jo selkäpuolelta kostealta, mutta silti vilutti. Kädet vapisivat vaikka hän piti käsiä housujen taskuissa. Vapina tuntui pikkuhiljaa leviävän muuallekin kehoon. Krapulasta tulisi paha, se tuntui selvältä. Kuluisi vielä monta tuntia ennen kuin kylältä saisi yhtään helpotusta olotilaan. Viinaa ei ehkä saisi koko päivänä, mutta kun kello kävisi aamupäivää, saisi kylältä sentään keskikaljaa.

Äkisti Matias valpastui. Liikkuiko talossa joku? Hän tuijotti ikkunaa, koetti tunkea katseen verhojen raosta sisälle. Hän oli aivan varma, että verho oli liikahtanut. Mutta ehkä se oli ollut vain toiveajattelua. Ehkä krapula teetti näköharhoja.

Sydän takoi silti hetken hurjasti. Mielessä kyti ajatus, että ehkä Tomuseula oli havainnut hänet ikkunasta ja astelisi kohta ulos kyselemään kuulumisia. Sitten rupateltaiisiin portilla niitä ja näitä ja jossain vaiheessa hän vihjaisisi, että oli pahasti krapulainen. Ehkä Tomuseula tarjoaisi hänelle mukillisen. Oli niin tapahtunut ennenkin. Ellei tarjoaisi, niin hän ostaisi pullon.

Krapula paheni yhä. Lähimenneisyys kulki silmien ohi sekavana sarjana. Hän muisti hyvin sen, että oli poikennut parille oluelle kylän keskikaljabaariin. Sieltä hän oli pää-

tynyt jonkun porukan mukana kaupunkiin ravintolaan. Välillä hän oli käynyt kotona nukkumassa, mutta jo päivällä lähtenyt uudelleen parille kaljalle ja sieltä ravintolaan. Jossain vaiheessa hän oli ollut samassa porukassa kylän pahimpien juoppojen kanssa. Hän muisti savunhämärän asunnon, pöydän täynnä tyhjiä ja täysisiä viinapulloja. Sinä yönä hän ei ollut päässyt edes kotiin. Seuraava päivä oli alkanut viinarypyllä.

Hän naulitsi uudelleen katseen Tomuseulan asuntoon. Miten näyttikään kuin talon ulko-ovi olisi raollaan. Jos ovi oli auki, niin mitä se mahtoi tarkoittaa? Sitäkö että Tomuseula oli kotona ja että oli aamulla ollut hereillä, käynyt jo ulkona jotain tekemässä. Harmi ettei ollut käynyt ulkona silloin kun hän seisoi portilla.

Hän muisti kuulleensa, että Oskari Tomuseulan tapoihin kuului mennä aikaisin nukkumaan ja varhain nousta. Mutta oliko sittenkin liian aikaista? Milloin trokari heräisi kahvinkeittoon? Heräisikö aikaisemmin, jos hän yskisi äänekkäästi?

Portilta ulko-ovelle oli matkaa parikymmentä metriä. Hän terästi aistejaan, mutta ei kuulunut pienintäkään kihlahdusta josta voisi arvella trokarin olevan hereillä.

Pieni kylä jatkoi uniaan. Aurinko pilkisti puiden takaa. Pikkulinnut olivat hereillä, mutta ihmiset pysyivät yhä piiloissaan.

Laura Uomanne katseli pellon takaa Tomuseulan asuntoa. Hän asui alivuokralaisena Saarelaisen luona tämän ullakolla ja näki ikkunastaan pitkälle. Tosin hän mielellään kertoi, että näki väärään suuntaan, näki peltoa ja ryteikköistä metsää, muutamia kylän laitamilla sijaitsevia taloja, järveä vain pienen kaistaleen. Toiselta puolen taloa olisi nähnyt kauniimman maiseman, lammen ja korpimetsää, mutta sille puolelle ei ullakkohuoneistossa ollut ikkunaa.

Tomuseulan asunnon hän näki, näki myös että siellä oltiin valveilla. Joku seisoi portilla.

Kun hän oli viimeksi käynyt Oskarin luona kylässä, oli Oskari valittanut kun ei talvella löytänyt kunnollisia villasukkia kaupoista. Hän oli luvannut kutoa Oskarille villasukat. Hän oli vielä sanonut, että tuo sukat oitis kun saa ne valmiiksi, vaikka silloin elettiinkin keskikesää.

Mutta valmiina oli vasta toinen sukka. Voisiko hän viedä ensin vain toisen sukan, veisi toisen joskus myöhemmin. Oskari kuitenkin kysyi:

”No missä se toinen sukka on?”

”Sitä ei ole vielä kudottu”, selittäisi hän. ”Ajattelin niin, että sinä ensin sovittaisit tätä yhtä sukkaa ja jos se on sopiva, sitten kudon toisen samankokoisen. Tai puran jos on liian pieni tai suuri.”

Se tuntui hyvältä tuumalta. Siihen Oskari varmasti sanoisi:

”Ei mitään kiirettä. Kai sinä ennätät kupin kahvia juomaan ja oikein kirkkaan kerman kera.”

Mutta aamu oli kovin aikainen. Pääsisikö hän hiipimään ulos vuokraemännän huomaamatta? Ei se ollut koskaan ennenkään onnistunut. Entisenä karjakkona rouva oli tottunut nousemaan varhain, nökötti keittiössä kukonlaulun aikaan, kuulisi kun hän laskeutuisi portaita alas, työntäisi pään ovenrakoon kun hän sillä kohti olisi.

Mutta entä jos hän ottaisi mukaan sukan ja valmiin selityksen.

Alhaalla hän kertoi vuokraemännälle:

– Käyn sovittamassa näitä tekemiäni vaatteita Osk... Tomuseulalle, ennen kuin työpäivä alkaa.

Hän oli taipaleella ennen kuin vuokraemäntä ehätti mitään kysymään.

Artturi Vehmanen oli yön viettänyt metsässä nuotiolla. Aamulla hän hakeutui järvenrannalle pesulle. Aurinko lämmitti jo hieman. Vaatteet haisivat savulle. Ne hän pesisi vasta päivällä, tai veisi kotiin mamman pestäväksi.

Pitäisi vain mammalle keksiä jokin hyvä selitys siihen, että missä hän oli muutaman vuorokauden viettänyt.

Hän jäi tuijottamaan vastarannalle. Joku siellä liikkui niin aikaisin aamulla. Kello ei voinut olla vielä paljoa mitään. Oliko joku vastarannan asukas lähdössä verkkoja kokemaan, vai oliko liikkeellä varkaita?

Sillä suunnalla asui Oskari Tomuseula, sen hän hyvin tiesi. Oliko Oskari mittaamassa askelilla tonttinsa rajaa? Vai mitä oli puuhaamassa. Sitten taas hetken päästä hahmo näkyi portilla. Mutta ei tuo hahmo ollut Oskari itse, oli ainakin puoli päätä lyhyempi kuin Oskari. Oskarilla pituutta oli lähes metrin ja 90.

Kova yskä tuntui miehellä olevan.

Tuli samassa mieleen, että ehkäpä joku oli etsimässä trokarin viinapiiloo. Jospa joku luuli Tomuseulan ryteikköisestä puutarhasta tai venevajan luota löytävänsä trokarin viinakätkön. Se toi Artturin mieleen kaksi eri kuvitelmaa. Toisessa kuvitelmassa hän pidättäisi Tomuseulan asunnon liepeillä nuuskivan varkaan ja saisi Oskarilta palkkioksi ilmaisen kännin ja toisenkin. Toisessa kuvitelmassa hän odottaisi että varas saa työnsä tehdyksi, liittyisi sitten varkaan seuraan, saisi ilmaisen kännin ja toisenkin.

Kotiin hän voisi mennä huomennakin, tai ylihuomenna.

Hän löysi polun mitä kiertää järven ympäri.

Matias avasi portin, astui Tomuseulan pihalle, sulki portin ja odotti. Hän odotti että joku tulisi häntä vastaan, tai ainakin vetäisi verhon ikkunan edestä ja viittilöisi hänelle. Hän vähän loukkaantui kun niin ei tapahtunut. Tuntui oudolta jos talosta ei häntä havaittu, olihan hän portillakin seissyt jo ties kuinka kauan, oli kiertänyt tontin ympäri, oli yskinyt äänekkäästi herättääkseen huomiota.

Hän oli varma että talossa joku sisällä oli. Aistit olivat käyneet niin herkiksi, että hän kuin tunsikin askeleitten painon lattialankkuja vasten, vaikka itse seisoi pihalla tukevan maakamaran päällä. Häivähtikö taas joku varjo verhojen takana?

Ulko-ovi oli raollaan, nyt hän erotti sen selvästi. Hän näki jopa lukonkielen ja sen ettei lukonkieli ollut karmin lukonkielen reiässä sisällä. Tuntui selvältä että Tomuseula oli käynyt ulkona aamulla jo ennen hänen paikalle tuloa, jättänyt ovea raolleen. Takuulla Tomuseula illalla, kun kävi viinavarastonsa viereen maaten, muisti ovensa lukita.

Hän astui raput ylös ovelle, veti oven auki ja kurkisti sisälle. Sisällä oli hämärää ja äänetöntä. Hän koputti varovasti ovelle.

Koputus ei tuonut ketään paikalle. Hän koputti uudelleen, nyt niin lujaa että rystysiin sattui. Mitään ei tapahtunut. Hän yski ja köhi, mutta nuokaan äänet eivät tuoneet ovelle ketään.

Matiaksen päässä ajatukset temmelsivät villisti, löivät toisiaan, krapulaiset ajatukset. Ne eivät siitä rauhoittuisi kuin ajan kanssa ja aikaa siihen kuluisi useita päiviä. Pari viinaryyppyä voisi ajaa saman asian, mutta viina pitäisi nauttia olotilaa loiventaan.

Hän koputti uudelleen ja uudelleen, yski äänekkäästi, huuteli sitten Tomuseulaa nimeltä. Jotain täytyi olla hullusti. Ehkä sairaskohtaus. Ehkä Tomuseula makasi halvaantuneena lattialle, odotti vain että hän uskaltaisi sisälle.

Kun oli ennättänyt rantaa pitkin jo miltei Tomuseulan tontille, Artturi Vehmanen seisautui katsomaan maisemaa. Kovin hyvin hän ei Tomuseulan asuntoa nähnyt, edessä oli paljon vesakkoa. Mutta siitä hän oli varma, että joku seisoi Tomuseulan rapuilla ja ettei rapuilla seisvoja ollut Oskari itse. Hän hakeutui parempaan paikkaan katsomaan. Rapuilta hahmo oli kadonnut, mutta toinen hahmo livahti saunan taakse. Näytti kuin tuo toinen hahmo olisi vakoilut ensimmäistä.

Hän jatkoi matkaa.

Nähdessään Matias Kuukelin Oskarin rapuilla, Laura Uomanne kävelikin portin ohi, livahti ojan yli saunan taakse

piiloon. Hän ihmetteli mitä Matias paikalla teki. Ei tämä hänen mielestä niin pahalta ryyppymieheltä tuntunut, että olisi uskonut tämän aamuvarhaisella viinapulloa tarvitsevan. Alan piireissä Matiasta pidettiin vain tuurijuoppona. Sekin hämmästytti Lauraa, että miksi Oskari seisotti miestä ovella. Kenet tahansa viinapullon ostajan Oskari pyysi sisälle ja lukitsi oven niin ettei kukaan ulkoa voinut nähdä itse kaupantekoa.

Matias kuitenkin seisoj ovella. Ja Matiaksen suu kävi kuin olisi rupertellut jollekin sisällä olijalle. Mutta miksi Matias silti välillä koputti ovelle ja mistä oli niin pahan yskän saanut?

Laura jäi saunan taakse piiloon.

Matias avasi oven kokonaan, huuteli Oskari Tomuseulaa etu- ja sukunimeltä, astui peremmälle. Välioivi sisätiloihin oli avoinna. Kammari oli tyhjä, vain pöytä ja penkit ja kirjahylly.

Oliko Tomuseula lähtenyt ulos asioille ja unohtanut lukita ulko-oven. Ehkä oli jossain aivan lähellä käymässä, palaisi tuota pikaa. Mitä tekisi jos löytäisi hänet asunnostaan?

Hän kääntyi katsomaan ulos. Liikahtiko joku pihan laidalla, vai kuvitteliko hän.

Hän koputti uudelleen ovelle, yski, sanoi kolme kertaa "huomenta" kovalla äänellä. Kukaan ei vastannut. Hän astui varovasti peremmälle, näki jo keittiöön. Keittiön pöydällä oli kaljatölkkejä.

Katse jäi kiinni suljettuun oveen. Sen takana oli makuuhuone, hän muisti edellisiltä käynneiltään. Mitä Tomuseula sanoisi, jos hän tämän pyhäkköön tunkeutuisi? Oliko mies vielä umpiunessa, vai kuten hän uskoi, halvaantunut?

Hän astui makuuhuoneen ovelle, painoi korvan oveen kiinni. Jotain ääniä kuului, kuin askelia, mutta äänet kiirivät toiseen korvaan ulkoa. Nousiko joku portaita? Oliko Tomuseula palaamassa?

Älkää nyt vain järkyttykö.

Tämä kirja kertoo juopoista. He tekevät
melkein mitä tahansa saadakseen viinaa.

Niin se vain on.

Varhain eräänä aamuna pahasti krapulainen
Matias Kuukeli kulkee trokarin asunnolle.
Samaan aikaan paikalle tulevat myös Laura
Uomanne ja Artturi Vehmanen. Heidän
tarkoituksena on saada viinaa, mutta trokari
onkin ...

Hieman myöhemmin paikalle löytävät
kaikki lähitienoon emäjuopot. Viinaa on
ylen määrin ja juomingit jatkuvat kunnes
poliisit saapuvat paikalle.

Paluu arkeen on sitäkin ankeampaa.

www.bod.fi